

EEN TE WEINIG GEKENDE SPAANSCHESCHILDERES: MARIA BLANCHARD

DOOR G. T. SCHELTEMA

OOK van haar was er werk op die zeer overzichtelijke tentoonstelling van 20-ste eeuwse Fransche kunst in het Stedelijk Museum te Amsterdam in 1932. Toch was zij een Spaansche: zij behoort tot de kleine groep buitenlandsche kunstenaars, die in het eerste kwart dezer eeuw te Parijs hun grootste ontwikkeling bereikten en die men met hun Fransche tijdgenooten — de baanbrekers voor een deel — ondanks den verschillenden aard van hun werk de Parijsche school is gaan noemen.¹⁾ Haar werk werd gekocht in Frankrijk, België, Engeland, Zwitserland en Amerika. Het is louter toeval, dat het bij ons minder bekend is, minder dan bijv. de lichtere, gracieuze, maar eenzijdige en bloedarme kunst van een Marie Laurencin. Karakteristiek is, dat Blanchard nimmer exposeerde: zij zond slechts één maal in op een der openbare salons, die van 1920, waar ze een werk exposeerde, dat veel succes had.²⁾ Er werden een paar boeken over haar geschreven, een door den criticus Waldemar George (1927), een door mevr. Jacques Rivière (1933, eerder verschenen in „la Vie Intellectuelle” van Juni 1932). Zij kon met de kunsthandelaars slecht overweg, zoodat haar laatste werk weinig verbreid is: ze had een dualistische, Spaansche artiestennaam, ze was intelligent, maar onpractisch, economisch, maar gul verkwistend, van goeden smaak, maar zonderling en opzichtig in haar kleeding. Ook had het noodlot twee uitersten in haar leven vereenigd: door een ongeluk harer moeder was ze mismaakt ter wereld gekomen, doch ondanks haar uiterlijk was ze levenslustig en verlangend naar wat het leven haar verbood: het moederschap.

Haar werk werd dan ook zelden blijmoedig, doch heeft nooit de cynische wrangheid, die men weleens aantreft in dat van de Toulouse Lautrec, eveneens door zijn fysiek beperkt in de kansen van het leven. Zij overleed op nauwelijks vijftigjarigen leeftijd in 1932. De laatste tentoonstelling het vorige jaar, voornamelijk van haar posthuum werk, zonder eenige reclame, zelfs zonder verwittiging van de pers (door familie geïnproviseerd) scheen de onpractische, on-commercieele traditie van de schilderes te willen voortzetten. De Parijsche pers zweeg dan ook volkomen: zij laat zich inviteeren en honoreeren, als ze niet tot schrijven verplicht is.

Ook deze kunstenaars ondervond wel en wee van hare betrekkingen met

¹⁾ De meeste der gereproduceerde foto's werden welwillend afgestaan door den kunsthandel Berger, rue Vavin, Parijs.

²⁾ De schrijver is blijkbaar verkeerd ingelicht. Zij exposeerde meermalen, o.a. in den „Salon” van 1922 twee doeken.